

Ed 23117
Arnold Arni

Tunane Veenus

1. anne.

Põnev romaan sensatsioonilistest sündmustest meie seltskonnaelus vabadussõja päevist tänapäevani.

Hind 10 senti.

A. Künnapuu ja E. Lille kirjastus.

1. p ä ä t ü k k.

Vihmasadu oli vahepeäl tugevnenud. Kerge tasane krabin, mis meid oli tervitanud metsa vahele jõudes, muutus tugevaks kohinaks, mis tekitas mulje, nagu langetaksid vihmapiiskade asemel puulehile väikesed kivid.

Pimedus oli saabunud juba pool tundi tagasi. Ta oli tulnud üsna ootamatult; arvasime, et jõuame enne tema tulekut metsa vahelt välja, kuid eksisime, ja see eksimus polnud meile kasuks. Kui juba lagedal sügisene pimedus teeb takistusi liikumiseks, siis metsa vahel ta muudab liikumise teinekord päris võimatuks. Pole näha ei teed, kraave tee kõrval, ega mõnda tuulest murtud puud, mis juhuslikult langenud risti teele.

„Kiiremini!“ ütlesime autojuhile. „Kas siis tõesti ei saa kiiremini? Me peame olema enne kella kahte linnas.“

Autojuht püüdis teha mis võis. Kuid ta ei tohtinud suurendada kiirust, kui ei tahtnud, et järgmisel silmapilgul oleme kõik kraavis.

„Ega ma ei või ometi ajada masinat puruks! Näete isegi, missugune on tee!“

Nägime seda tõesti. Tee oli nii halb, kui halb võib üldse olla kitsas, metsavaheline tee, mida pole parandatud enam aastaid. Autorattad vajusid sügavatesse

aukudesse. Tundsime, kuis meie all paindusid vedrud murdumiseni ja pidime hoidma äärtest kõvasti kinni, et mõne sügava lohu kohal mitte lennata ühest seinast teise.

„Kurat küll!“ hüüdis äkki autojuht ja pani masina seisma.

Hüppasime püsti.

„Mis on?“

„Kas te ei näe?“

„Mida siis?“

„Et mul pole enam valgust, akumolaator on tühi.“

Seisime tükk aega liikumatult. Niisuguse ettenägematusega polnud meie arvestanud. Kuidas sõita tuledeta, kui juba tuledegagi oli see äärmiselt raske?

„Mis siin mõelda, siia me ometi ei või jääda!“ hüüdis Rikson erutatult. Ta oli meist kõige läbematum. Omades lühikese, paksu keha, ümariku päa, mida kõrvade juures ehtisid hallid juuksed, ta kehastas endas seda energilist, mitte kunagi paigal püsivat inimtüüpi, kes igat takistust tahab murda jõuga, isegi siis, kui selleks pole mingisuguseid väljavaateid. „Laseme niisama edasi, kui murrame kaela, siis murrame.“

„Kui sa just seda otsid, siis oleksid võinud murda endal kael juba varemini: selleks on sinul olnud võimalusi enam kui mõnel teisel,“ pomises Laaneäär, kes alati tundis tarvet rääkida Riksonile vastu.

„Ärme vaidleme,“ ütlesin. „Nii või teisiti, me peame jõudma linna. Autojuht, masin käima!“

Sellel arvamisel oli ka autojuht, sest mõne sekundi pärast masin hakkas surisema, tundus järsk nõks, me langesime vastu seljatuge, — ja auto liikus jälle. Ent nüüd ta liikus veel aeglasemini kui enne. Sõitsime nagu

kinnisilmi ja olime valmistunud igasuguste ootamatuste vastu. Jõudnud edasi umbes paarsada meetrit, kostus vasakult poolt metsas püssipauk. Lühikese ajavahe- miku järele järgnes temale teine, siis kolmas ja vähe pikema pausi järele neljas. Laskmine pidi sündima kaunis kaugelt, sest paugud kostusid nõrgalt.

Laaneäär müksas mulle ribide vahele.

„Tehakse soomust,“ ta ütles.

Mõistsin, mis ta tahtis sellega öelda. Ta vaimu- silma ees lavastus praegu üks neid öiseid sündmusi, mis viimastel kuudel olid muutunud nii sagedasiks. Ta nägi väikest maja kuskil metsakuruses, eemal teistest. Üm- berringi lasub vihmane öö. Koer kisub end räästa all kerra ja oigab unes. Korruga ta on ärkvel. Ta kõr- vad on kikkis ja nina pöördud vastu tuult. Siis ta kar- vad lähevad turri, ta haugub vihaselt nelja mehe poole, kes küürutõmbunult liginevad majale. Nad tulevad nagu öised varjud, kasvanud välja ööst; nad ei räägi omavahel sõnagi, ainult tulevad...

Püssipära hoop lööb koera uimaseks, teine hoop paneb maja värisema. „Avada!“ käsutab kare hääl. Majas on inimesed ärrganud. Künlatuli vilgub aknast, ent ust ei avata. Seal nad seisavad kahvatutena ahju kõrval: kõige ees mees, kirves käes, ta taga poolmines- tunud naine, kelle seelikust hoiavad kinni lapsed. Kuul- dub tasast, kartlikku nuttu. Nad kõik teavad, mis juh- tub varsti... Siis langevad uksele rasked hoobid. Vana uks annab järele. Rasked sammud müdisevad eeskoja põrandal, vaheuks paiskub lahti, lühike käsivõitlus, mõ- ned paugud, mõned karjatused, — ja juba sorivad veri- sed käed kapis, pööravad ringi voodikoti ja purustavad pilte seintel, et leida raha või mõnda väärtasja. Poole

tunni pärast mehed lahkuvad sama ettevaatlikult nagu olid tulnudki ja vaikus ümbritseb jälle väikest maja.

Seda kujutledes läbistab mind siiski kerge värin, vaatamata sellele, et minule polnud see enam mingi uudis. Ma teen tahtmatult liigutuse tasku poole, et veenduda brauningu olemasolus. Autojuht erutub kõige rohkem. Ta suurendab kiirust, pannes kaalule me kõikide luud-liikmed.

„No-noh, tahad uut silmnägu saada või?“ küsib Rikson irooniliselt, kuigi ta alles äsja oli nõudnud suuremat kiirust. Autojuht ei vasta, kuid tasandab uuesti käiku, sest taipab isegi, et oli toiminud mõttetult.

„Niisuguse pimedusega on küll raske tabada märki,“ ütleb Laaneäär enese ette ja vaatab selle järele kohe ringi, nagu tahaks veenduda oma sõnade õiguses. Ta mõtleb ootamatule kallaletungile, arutades endamisi, kui hästi-halvasti ta suudaks end kaitseda. Raske tabada märki! Selles pole kahtlust. Me näeme ainult paari sammu kaugusele; kõik, mis sellest kaugemal, on ühesugune must. Sää!, teisel kraavikaldal metsas võiks seista mees; ta võiks seista täiesti varjamatult, ent ometi meie ei näeks teda. Jah, tõesti on niisugusel ööl tabada raske märki.

Auto lonkab edasi. Pöördume paremale, sest märkame veel õigel ajal, et tee teeb käänaku. Peaaegu oleksime sõitnud kraavi.

Rikson süütab tiku, et vaadata kella. „Juba üksteist,“ ta imestub. „Kui nii edasi läheb, siis me ei jõua enne hommikut pärrale.“

„Ka siis, kui auto sõidaks seitsmekümne kilomeetrisel tunnikiirusega, on linnajõudmine veel küsitav,“ ütleb Laaneäär rahulikult. „Valvepostid...“

Jah, valvepostid, need mõlkusid meil kogu aeg meeles, kuigi me sellest ei rääkinud. Ja mispärast rääkidagi? Mõte neist lasus me südameil nagu kivi, mis hakkab kohe tugevamini rõhuma, kui kuskilt kostub mõni sõna, kui pimeduses süttib äkki tikk ja punases valguses vilksatub hall sinel. Muidugi olime asunud teele äärmise ettevaatusega, sest me pääd olid meile kallid. Me olime nädalate kaupa kaalutlenud selle hädaohtliku, ent möödapääsematu ülesande teostamise tõenäosust. Praegu olime seda ülesannet täide viimas. Kõik oli ette nähtud üksikasjadeni. Meil olid taskus võltsitud dokumendid, ent nii oiivaliselt võltsitud, et parim ekspert oleks pidanud neid uurides jääma kahevahele. Selle eest pidime olema tänulikud grafoloog Kutsinskile, kes praegu polnud enam elavate kirjas. Ulatades meile need dokumendid, väikeses popsihurtsikus, ta oli öelnud: „Kui seisate kunagi seina ääres, siis selleks pole igatahes süüdi need dokumendid. Võin vedada kihla...“ Aga ta ei saanud enam kihla vedada kellegagi. Kaks päeva hiljem ta viidi püsside vahel vana küüni juurde, mille seinad olid täis kuuliauke ja väikeseid pruune täppe. Tema juures korraldati öösel läbiotsimine, leiti nii mõndagi ja lõpp oli teada. Laaneäär, kes nägi päält kuis ta sammus paljapäi ja paljajalu sõdurite vahel, seletas, et Kutsinski olevat talle naeratanud, salaja, oma pruuni kikkhabeme vöbisedes...

Me tahtsime hoiduda tema saatusest. Ja kui paratamatusena saabub ülesande nurjumine, kui meid tuntakse ära, tahame võidelda. Brauningud me taskuis saavad võib-olla mängima me kõrvule viimast muusikat. Sõidame vaikides. Meist igal on tegemist oma enda mõtetega. On nii pime, et ma ei näe teiste nägusid,

näen endast vasakul ja paremal vaid vähe heledamat laiku, mis sulab aga kohe pimedusse, kui kummardun ettepoole, neist kaugenedes.

„On sul paberossi?“

Seda küsib Rikson. Ja et ta seda küsib alles nüüd, on kindlaks märgiks, et ta on erutatud. Ta on kirglik suitsetaja, ei istu kunagi rahulikult ilma paberossita, ent nüüd ta teeb seda, sest ta mõtleb palju tähtsamatele asjadele.

Avan portsigari.

„Anna ka mulle üks,“ ütleb Laaneäär ja kobab käega pimeduses. Ta käsi tabab esmalt minu kõrva, siis põlve ja alles kui olen haaranud ta varukast, ta käsi leiab tee portsigari juurde.

Nüüd hõõguvad kolm punast täppi auto sisemuses. Æg-ajalt nad suurenevad, heites klaasile ümariku valgusringi.

Jälle pöördume, ent seekord vasakule. Tee muutub veel halvemaks.

„Mis see on!“ hüüab äkki autojuht.

Nagu käsule sirutame kaelad ette, me silmad puurivad pimedusse ja me südamelöögid saavad kuuldavaks.

Eemal, umbes kolmesaja meetri kaugusel vilgub punane tuli, — laternatuli. Ta liigub just kesk teed, kaldudes kord vasakule, kord paremale, nagu juhiks teda inimene, kes otsib metsa vahel teel mõnda kaotatud asja.

Vaistlikult autojuht on jätnud masina seisma. Ta pöördub ümber ja vaatab meid. Kuigi me ei näe ta näoilmet, ometi teame, et see väljendab hirmu. On tal

kodu ehk perekond? Me pole seda temalt küsinud. Me pole lihtsalt tulnud sellele...

Sääl kõlab Riksoni energiline käsk:

„Edasi!“

Masin elustub jälle ja roomab edasi mööda pori. Me tema sisemuses oleme valvel. Mis tuleb? Mis saab? Laaneääre käsi, liikudes tasku poole, riivab mu küünarnukki: ta kobab brauningu järele, tahab veenduda juba kümnendat korda, et see on ikka alles, et pole kaanud. Ja see teadmine annab enesekindlust.

„Sto-oo-iite!“ kostub eemalt tule poolt. Kostub nii kõvasti, et tungib auto sisemusse meie juurde, pannes meid võpatuma.

„Nüüd rahu!“ käsutab Rikson. „Pidage meeles, oleme Pihkva kaupmehed. Ja külma verd.“ Ent ta hääles on vaevaltkuuldav, värisev alatoon.

Laternatuli liigub meie poole. Kuuleme pori lirtsumist saabaste all, valguses, mis on küll suunitud meile, võime näha külma, läikivat terast: püssitikka. Nüüd nad on jõudnud autoni, neid on terve salk, otsustades häälte järele, mis vadistavad segiläbi vene keeles.

Autouks tõmmatakse lahti.

„Väljuda!“

Sõnakuulelikult alistume sellele käsule. Kõige esimesena ronib välja Rikson, talle järgneb Laaneäär, siis mina ja viimasena autojuht. Esimesena jäävad mu silmad peatuma kõrgel karvasel mütsil, mille all on tugevate kulmudega mongoolinägu.

„Teie paberid!“

Otsime välja paberid ja ulatame meie ees seisvale mehele, kes on nähtavasti ohvitser, sest ta ei kanna püssi nagu teised. Püssi aset täidab nahktupes nagaan

küljel. Muid ohvitseri tunnuseid tal aga ei ole. Tema seljatagant piiluvad meid umbusklikud silmad, uuriavad meid kahtlustavalt, ja käed pigistavad tugevamini püssilaadi. Keegi habemik sosistab teisele midagi kõrva, mille pääle teine paljutähendavalt noogutab. Seda kõike panen tähele selle aja kestel, mil ohvitser lehitseb me pabereid.

Tal ei kulu selleks aga palju aega, waewalt löönud nad lahti, ta kulnud tõmbuvad kokku, suunurk tõmbub irooniliseks naeratuseks, ja ta ütleb:

„Järgnege!“

Kohe piirasid meid sõdurid ümber. Naksusid püssirihmad, kõlisesid täägid. Sõdurid moodustasid meie ümber ringi, olime neljakesi selle ringi sees; ees sammus ohvitser. Auto juurde jäeti mees püssiga ja talle anti mingisugune juhtnöör, mida me ei saanud teada, sest ohvitser rääkis temaga sosinal. Kõige õnnetum meist neljast oli autojuht. Ninasõõrmed laiiali nagu hirmunud hobusel, selg vimmas, ta kõndis laterna punases helgis nagu koolja. Meie kolmekesi — Rikson, Laaneäär ja mina, — püüdsime oma ülalpidamisega jätta muljet nagu poleks midagi karta, ehkki me rinnus põletas kõrvetav kuumus, — hirmu näriv kuumus. Rikson sai isegi sellega hakkama, et katsus vilistada laulu operett „Silvast“, ent ohvitser pöördus vihaselt ümber ja käskis tal vaikida. Siis sammusime sõnatult.

Teekond oli lühike. Meid viidi läbi metsa, mööda rohtukasvanud teed ühele lagedale kohale. Siin oli onn. Nägime teda alles siis, kui olime tast vaevalt kümne meetri kaugusel. Mustana ja upakilolevana ta tõusis vastu taevast nagu suur, sammeldunud kivi. See oli üks neid palkidest, õlgkatusega ja muldpõrandaga puu-

lõikaja-onne, missuguseid leidub vaesemates maakohtades, metsade ja soode keskel, kuhu see, kel on veel midagi hinge taga, ei tule elama. Onni aknad olid seestpoolt kaetud riidega, et valgus ei tungiks välja ja sellepärast ka meie ei märganud onni kohe. Väiksel õuel, mida piiras lattaed, vedeles supikatel. Ta oli vajunud külili, aisad ülespoole.

Ohvitser koputas uksele. Seest kuuldus riidekahin ja naise hää, arg ja surutud, küsis:

„Kes on?“

„Omad, tehke lahti!“

Uks avanes pärani ja sõdurid surusid meid tagant: astusime sisse. Olime väikeses eeskojas, mis pidi ühtlasi täitma ka köögi aset, nurgas asetses telliskivist tehtud pliit, millesse oli müüritud suur pada. Paja all visises okstes tuli. Oksad olid märjad ja ruumi täitis kibe suits, pannes meil hinge kinni.

Pliidi nurga juures, pää toetatud vastu puupakku, norskas sõdur. Enne uinumist ta oli päästnud kuuekrae lahti, et kaelal oleks vabam: pikk kasimatu habe tolgendas rinnal nagu luud. Ohvitser andis talle jala-
hoobi.

„Üles, koerapoeg! Ah siis nii, kurat, peetakse vahti? Säh!“ Teine hoop äratas mehe. Ta pilgutas silmi, kiskus suu pärani ja nähes, et temaga räägib ta ülemus, ajas end urisedes püsti. Kui läksime teise ruumi, ta sülitas ja vaatas meile vihaselt järele. See viis, kuis ta seda tegi, süütas mu südames rõõmusädeme. Seda meest ei kohelda siin hästi, ta pole rahul,— niisugust meest võib meile tulla tarvis.

Ruum, kus seisime nüüd, oli suur, nelinurkne elutuba. Madalas laes rippus latern, saates seintele ja

seina ääres olevale pikale lauale, mille ümber olid värvimata puupingid, külma valgust.

Ohvitser istus laua taha ja andis märku, et läheneksime talle. Astusime laua ette, jäädes ootama. Olime ette valmistunud sellele, mis nüüd pidi tulema. Varsti pidime langema risküsimuste-tule alla. Ent olime eksinud ja see näitas, et me seisukord oli halvem, kui teadsime esialgu karta: sest kui kohe ei nimetata sind spiooniks, siis mõeldakse, või koguni teatakse kindlasti, et oled spioon.

„Kes te olete?“ küsis ohvitser ja vaatas meile kor-damööda otsa.

„Kaupmehed Pihkvast,“ vastas Rikson meie kõikide eest, katsudes jäljendada väikevenelase omapä-rast murrakut.

„Ja mis teete siin?“

„Tahtsime osta kokku linu.“

See oli kõik, mis ta küsis. Ta küsis seda aga nagu vormitaitmiseks, nagu mööda minnes ja võimalik, et ta ei pannud viimast vastust tähelegi; ta pilk eksles eemal.

„Olete arreteeritud kuni uue korralduseni, ta ütles siis. Ja pöördudes sõdurite poole: „Ära viia ja valvata!“

Me protesteerisime. Rikson hakkas midagi rääkima õiguste kitsendamisest, mina tahtsin küsida arre-terimise põhjuse, Laaneäär ja autojuht avasid ka suu, et midagi öelda, aga ohvitser lõikas me kavatsuse järg-mise lausega: „Mingisuguseid küsimusi! Nii on käsk.“

Nüüd teadsime: meil oldi jälil. Ja see teadmine rõhus meid rängalt.

„Pidage!“ hüüdis ohvitser, kui pöördusime minema sõduritega kaasa. „Läbi otsida!“ Sellele tuli ta alles nüüd.

Tugevad käed haarasid minust kinni. Mu mantel kisti lahti, võeti seljast, samuti kuub ja üks käsi kobas mu püksitaskuid. „Ahaa! Brauning!“ Brauning heideti ohvitseri ette lauale, sinna juurde tekkisid ka Riksoni ja Laaneääre omad. Autojuhil ei olnud laskeriista. Mu rahakott, portsigar ja taskukell asetati laskeriistale kõrvale ja lõpuks võeti meil kõigil isegi saapad jalast, raputati neid, ning prooviti, kas taldades pole õõnsusi. Siis anti kuub jälle tagasi, ma ajasin ta selga, aga mantli jätsid sõdurid lauale. „Pole sulle tarvis,“ öeldi mulle ja naerdi. Tegin nii, nagu ei taipaks midagi.

Meid viidi uuesti välja, ümber majanurga küüni juurde, mis ei olnud majast kaugel. See küün oli nagu loodud vanglaks. Ta oli tugev palkehitis, majast palju uuem, ehitatud hoopis kindlam tavalistest küünidest. Selles veendusime siis, kui olime temasse lukustatud, tugeva tabalukuga, mis kräuksus, kui temas pöördus võti. Ukse ette jäeti valvur; me võisime kuulda tema samme.

„Miks, kuradi päralt, lasksime endilt võtta relvad?“ hingeldas Laaneäär ja kompas käega küüni seinu. „Ma ootasin kogu aeg et avad tule. Miks sa ei teinud seda? Ütle!“ tungis ta kallale Riksonile.

Rikson ei vasta kohe. Ta nõjatub seljaga vastu seinu ja hingab raskelt. Ta mõtleb. Mida? Sedasama, mis minagi. Mõtleb, et kui me oleksime avanud tule, kui oleksime alanud võitlust, oleks kõik olnud niikuinii kadunud. Me oleksime küll saatnud teise ilma mõne venelase, kuid oleksime ise kaljukindlalt järgnenud

neile. Me ülesanne oleks jäänud täitmata. Nüüd aga oli veel lootus, et ehk õnnestub ometi. Lootus oli küll nõrk, aga ta oli olemas. Vast pääseb ükski meist! Vast —.

Ka Laaneäär saab sellest varsti aru ja ei küsi enam midagi. Me ei tohi ka rääkida, sest võib-olla on kuskil seinas auk, ja teispool seda auku kõrv. Istume põrandale. Konutame nii umbes tund, siis lähenevad me vanglale hääled. Vahetatakse vist valvurit, mötlen. Aga see pole nii. Lukus kriuksub võti.

„Pavlov!“ hüütakse väljast.

See olen mina. Niisuguse nime kirjutas Kutsinski mu passile. Käsi seljal hoides lähenen uksele, heites enne pilgu oma kolmele kaaslasele, kes vaatavad mu minekut. Noogutan neile pääga, sest kes teab, mis tuleb. Võib-olla ei tuua mind enam siia tagasi? Hüvasti!

Astudes välja külma õhku, kuulen, et autojuht häälitseb nagu inimene, kel nutt kurgus. Vaene mees...

Väljas ootab mind kolm sõdurit. Ma sammun nende vahel majja tagasi. Ohvitser istub oma endisel kohal, ent ta pole üksinda. Ta kõrval istub keegi naine. See näib väga noorena, peaaegu tütarlapsena, kes peaks veel kandma lühikest seelikut, põlle ja pitskraed. Ta on ilus. Tal on heledad juuksed, evivad kollakat, kulale sarnanevat läiget: niisuguseid juukseid olin näinud varemini õige vähe. Ta nägu on aristokraatne, vähe ovaalne, õhukeste huultega, mille vahelt läigivad korrapärased hambad kui ta naeratab. Ent kõige tähelepanuväärivamad on ta silmad, suured, hallid. Kui ta minu sisse astudes pööras nad minule, rahulikult ja kindlalt, olin ma sunnitud vaatama neisse. Neis oli

nagu midagi tuttavat, nagu midagi kutsuvat. Riieatud on see naine õige kummaliselt... Ta kannab musta nahkkuube, kalifeepükse sinisest kalevist, kitsaid lakk-säärikuid ja valget karvast mütsi, mis ei olnud pääs, vaid lebas laual. Vöö on tal rihm ja selle rihma küljes ripub revolvritupp.

Jäin laua ette seisma ja vaatasin ohvitseri küsivalt. Tema vaatas mind. Võisin panna tähele, kuidas ta näoilme omas äkki kavala varjundi ja kuidas ta parema käe sõrmed hakkasid närviliselt mängima sinelinööbiga.

Korraga ta pöördus naise poole enda kõrval ja ütles äärmiselt viisakalt.

„Palun küsige!“

Jälle vaatasid mind hallid, rahulikud silmad. Punased huuled avanesid ja nende vahelt pääsesid sõnad:

„Teie nimi?“

Ta hääl oli pehme, kuidagi kumisev, ning mulle näis, nagu oleks temast jäänud ruumi mingisugune jälg.

„Vladimir Pavlov,“ ütlesin mina.

„Elukoht?“

„Elasin Pihkvas. Praegu sõidan siin ringi, et osta linnu.“

Naine noogutas, nagu oleks ta minuga täiesti nõus.

„Kui vana?“ küsis siis edasi.

„Kahekümneseitsme aastane.“

Jälle ta noogutas. Siis ei küsinud enam, vaikus, vaatas oma ees laual lebavat mütsi ja mõtles. Mina vaatasin teda ja ohvitser vaatas mind. Oli kuulda, kuidas väljas, akna taga, mida seestpoolt varjasid karvased hobusetekid, sõnelesid kaks sõdurit. Neil oli oma-

vahel nähtavasti kana kitkuda. Oli kuulda, kuis üks tegi teisele ärritatuna etteheiteid ja et teine püüdis ennast kaitsta, korrates: „Seltsimees, arvad sa tõesti, et see olin mina?“

See vahejuhtumine ei meeldinud ohvitserile. Ta tõusis püsti, vabandas naise ees ja kadus eeskoja ukse taha. Varsti oli kuulda väljas ta käskivat häält ja sõnelemine akna taga vaigis kohe. Olime naisega kahekesi toas. Äkki, — see tuli mulle nii ootamatult, et astusin sammu tagasi, — naine tõusis püsti, vaatas mulle läbitungivalt otsa, sirutas välja parema käe, ning avas suu, et midagi öelda. Kuid ta ei öelnud midagi. sest samal hetkel ohvitser avas toaukse; naine istus jälle pingile tagasi. Ohvitser istus tema kõrvale. Naise nägu oli endiselt külm, kui esitas uue küsimuse:

„Olete salakuulaja?“

See küsimus tuli ootamatult. Mitte seepärast, et ma ei uskunud, et ta seda küsib, vaid seepärast, et ta küsis seda ilma pikema sissejuhatusega, küsis seda pääle seda, kui oli näiliselt uskunud, et mu nimi on Vladimir Pavlov ja et olen linakaupmees Pihkvast.

Ma katsusin naeratada nagu inimene, kelle kului tehakse halba nalja.

„Spioon? Aga lubage, kust tulete sellele? Mul on kaasas ometi kaks naabrit, ka autojuht, kes võivad tõendada, et ma...“

„Pidage!“ hüüdis naine energiliselt ja ta silmad välkusid. „Olen kuulnud niisugust loba küllalt. Öelge ruttu: kas tahate rääkida kõik ilusasti ära, või sunnite meid tarvitama surveabinõusid?“

„Mul ei ole midagi rääkida,“ vastasin lühidalt ja ajasin end sirgu.

Ohvitser hakkas naerma.

„Kallike, küll teil on, võin anda oma pää selle eest... jaa... muidugi... varsti laulate nagu linnukene, ausõna.“

Naine oli tõusnud püsti.

„Kolm meest siia,“ ta ütles ohvitserile. Ohvitser ruttas sõnakuulelikult täitma ta käsku, avas ukse ja hõikas välja. Kohe astus sisse kolm sõdurit.

„Võtke tal särk maha!“ käsutas naine, osutades minule.

Mul kisti kuub ja särk seljast, seisin palja ülakehaga naise ees, kes vaatles mind uudishimulikult ja mulle näis, pisut üllatunult. Mu kehal polnud tõesti ainustki viga. Olin laiaõlaline, kuid sealjuures sale. Mu päivitunud naha all kaardusid treeneritud, painduvad lihased.

„Siduge käed!“

Mulle köideti nõör ühe käe randme ümber, painutati ta siis selja taha ja seoti teisega kokku. Siis talutati mind seina ääres olevale pingile ja seoti ka jalad kinni. Teinud seda, sõdurid seisatusid ootavalt.

„Võite minna,“ ütles naine. Ta ise otsis kalifeede taskust hõbedast, kuldmonogrammidega portsigari, mille ühel nurgal oli kuldvapp, — röövitud ese kustki vürstilossist, — ja asetask sigareti oma punaste huulte vahele. Ohvitser ulatas talle teenistusvalmilt tuld.

Naine astus minule nii lähedale, et ta põlved riivasid minu põlvi. Ja ta naeratas.

„Teil on kena keha, niisugust keha on õnn omada ainult vähestel meestel...“

Ohvitser tema selja taga irvitas pilkavalt.

„Niisugust keha peab hoidma,“ jätkas naine ema-

likult. „Niisuguse keha eest peab hoolitsema, teda ei tohi rikkuda, kas pole tõsi?“

Seda öeldes oli ta nägu osavõtlik.

„Mis kavatsete minuga teha, et enne annate häid näpunäiteid?“ küsisin näiliselt hooletult.

„Teha?“ imestas naine. „Ei midagi. Mis peaksin ma teiega tegema? Ha-ha-haa. Tahan ainult teid aidata, et saaksite omad keelepaelad ruttu lahti, eks ole?“

Ta võttis huulte vahelt sigareti.

„Tunnistate?“

Ta hääli oli kare ja otsustav.

„Mul pole midagi tunnistada. Öelsin teile ennist juba kõik...“

Sisisedes puutub tuline sigaretiots mu õlga, tõuseb väike suitsupilv, mis lõhnab rasva järele ja ma tõmbun instiktiivselt tagasi. Ent ma ei karjata. Pigistan hambad kokku, olles otsustanud kannatada mehiselt valu.

„Olete tõesti kena mees. Mulle te meeldite,“ ütleb naine. „Mitte karjuda, mitte anda märku, et on valus, — kõik ei saaks sellega hakkama...“

Jälle puudutab mind tuline sigariots, seekord rinnalt. Vaatan õlale, sääl on sinine laik, ümbritsetud kollase sõõriga.

Kolmas kord tabab sigaretiots mu kätt, neljas kord kaela, viies kord teist õlga. Mu ilus pruun nahk on muutunud täpiliseks ja valu on tugev.

Siis on sigarett põlenud läbi. Naine pole vist rahuldatud tulemustega, sest ta süütab närviliselt teise. Ta kitsaste, ülespoole tõusvate otstega kulmude vahele on tekkinud peenike kurd.

„Viimast korda: tunnistate?“

koos (w. xi. 34)

SE 11406

„PUNANE VEENUS“

on sensatsiooniliste sündmuste peegeldus sõja ja revolutsiooni möllust praeguse hetkeni!

„PUNANE VEENUS“ on romaan, mis kõiki haarab, köidab ja huvitab, mida ükski ei tohi lugemata jätta!

„PUNANE VEENUS“ ilmub 15. andes, moodustades 250 lk. suurteose.

Ande hind ainult **10 snt.** Ette tellides maksab kogu romaan 1.30 snt.

Pääladu: Tartu, Suurturg 3, II. k.

Müügil kõigis ajalehe müügikohtades.

„EESTI PILDILEHT“

on moodsaim seltskonna- ja ajaviiteleht. Põnevaimad romaanid ja jutud. Seltskondliku elu reportaaž sõnas ja pildis.

Igas numbris moodne lööklaul noodiga.

Kuulutamine lugejail tasuta.

Iga moodne mees ja naine loeb „EESTI PILDILEHTE“.

Ilmub iga laupäev. **Hind 10 senti.**
